

JEAN PAUL
EKMARCK, JON ULRIK

**Twänne blomsterstycken af Jean Paul.
Öfwersättning. Strengnäs, hos Carl Erik
Ekmarck, 1821.**

Strängnäs
1821

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

RICHTER, J. P. L.

TVANNE BLOMSTERSTYCKEN

Ex. A

Vitt
Utl
(M)

1700°-1829

Strängnäs
1651

RICHTER, J. P. Friedrich

Ex. A

via
utl
(M)

1700-1829

E w ä n n e
Blomsterstycken

af

J e a n P a u l.

Öfversättning.

af J. K. Ekmarck

St rengnäs,
Hos Carl Erik Ekmarck,

1821.

Journal
of

John Paul

Journal

Journal
of

1821

I.

En Engels Öbb.

Ell den sista stundens Ängel, hwilken stund wi med ett så hårdt namn kalle öbb, stickas öf den weskaste och frommaste af alla Änglar, att han mildt och sakta måtte från lifwet afplocka människans nedsjunkande hjerta och föra det uti sina warma händer oklämdt ur det kalla bröstet in i det höga wärmande Eden. Hans Broder är den första stundens Ängel, hwilken två gånger kysser människan: första gången, att hon måtte börja detta lif, andra gången, att hon utan sär måtte wakna deruppe och leende inträda i det andra lifwet, liksom hon gråtande kommer in uti detta.

Då Slagfältet stodo betäckta med blod och tårar, och då den sista stundens Ängel derifrån förde de bäsivande själarne, då smälte hans milda bga, och han sade: "Nå! jag vill en gång dö som en människa, på det jag måtte utforska hennes sista smärta och lindra den, när jag utsläcker hennes lif!" Den omätliga trefsen af Änglar, som deruppe älska hvarsandra, trädde omkring den medlidsamma Ängeln och lofwade den älskade, att, så snart hans dödsstund inträffat, omgifwa honom med sin strålhimmel, på det han skulle weta, att det varit döden; — och hans Broder, hwilens kens kyss öppnar våra stelnade läppar, lifsom morgonstrålen den falla blomman, lutas de sig emot hans anlete och sade: "När jag åter kysser dig, min Broder! så är du dö på jorden och redan åter hos oss."

Ordb och kärleksfull sänkte sig Ängeln ned på ett Slagfält, hwarest allenast en enda sön-
eldig Yngling ännu rörde sig, och ännu hysde
sitt krossade bröst. Omkring Hielten fanns intet
utom hans Trolofsvade; hennes beta lärar kun-
de han ej mer förnimma, och hennes jämmer
drog oigenkänlig förbi hans öron, liksom ett
afslaget slagstfri. O! då betäckte honom Än-
geln hastigt med sina wingar och hwilade, i
den älskades gestalt, wid hans sida, och drog med
en het kys den sårade själen ur det krossade
bröfket — och han gaf själen åt sin Broder:
Brodren kysste den deruppe för andra gången;
— och då log den redan.

Den sista stundens Ängel for som en blirts
stråle in i den ödsliga hyddan, genomslams
made den ödda kroppen och satte med hiers
fats förstärkta slag de uppvärmda lifsströms

marna åter i omlopp. Men hwilket häftigt intryck gjorde ei hans nya förkroppsligande på honom. Hans hussaga dränktes i den nya nervsjälens hwirfwel, — hans förut flygande tankar wadade nu trögt genom hjernans dunstfrets, — på alla föremål intorkade det sugtiga, milda färgdof, som förut höfligt swäfwat öfwer desamma, och stucko på honom ur den heta luften med brännande, pinsamma färgfläckar, — alla känslor trädde dunklare, men mera stormande och närmare, hans jag och förekommo honom såsom instinkt, liksom djurens känslor förekomma oss, — hungern stek honom, törsten brände honom, smärtan skar honom, — o! hans krossade bröst höjde sig blödande och hans första andedrag war hans första suck efter den lemnade Himmelen. —
”Är detta människornas öde!” tänkte han;

men då han ej såg det lofvade öddstrecknet,
ingen Ängel och ingen strålande himmel, så
märkte han, att detta endast var deras lif.

Om aftenen öfvergåfvo de jordiska kraf-
terna Ängeln, och ett krosande jordflot syntes
välta sig öfver hans hufvud; — ty S ö m-
n e n sticade sina Budskap. De inre bilderna
rycktes ur deras solsten in i en qväfwan-
deld, dagens i hjernan kastade stuggor foro för-
virradt och kolossaliskt om hvarandra, och en
uppbrusande obändig sinnewerld störtade sig öf-
ver honom; — ty D r ö m m e n sticade sina
Budskap. Slutligen wecklade sig sömnens lil-
tåcke dubbelt omfring honom, och nedsänkt
i nattens grift, låg han der ensam och stek,
som wi arma männistor. Men då flög du,
himmelska Dröm! med dina tusende speglar
för hans själ och wisade honom i hvarje spe-

gel en ängelkrets och en strålhimmel; och hans jordiska kropp syntes med alla sina taggar falla af honom. "Ått!" sade han i fruktöds förstusning, "mitt insomnande var således min skilsmessa!" — Men, då han åter uppvaknade med sitt inflåmda af trögt människoblodfulla hjerta och skådade jorden och natten, sade han: "Det var ej döden, utan endast dess bild, ehuru jag såg stjernhimmeln och ängelarna."

Den hädanfarna Sjeltens Trolofvade märkte ej, att i den älskades bröst endast bodde en ängel; hon älskade ännu den försvunna slärens upprättade bildstod och höll ännu glad dens hand, som dragit så långt bort ifrån henne. Men ängeln älskade hennes bedragna hjerta med ett människohjerta tillbaka, afundsjukt på sin egen gestalt: — han önskade, att ej dö före

än hon, för att så länge älska henne, till dess
hon en gång i Himmelen förlåt honom, att
hon i ett bröst på en gång omfamnade en
Engel och en älskare. Men hon dog förut.
Det förra bekymret hade för djupt nedböjt dens
na blommas hufvud, och det blef brutet lig-
gande på grafven. O! hon gick, i den gråtans
de Angelns åsyn, ned, ej som solen, hvilken
inför den åskådande naturen präktigt störtar
sig i hafvet, så att dess rodnande vågor stån-
ka upp mot himmelen, utan såsom den stilla
månan, hvilken wid midnatten förfylfrar ett doft
och med det bleka doftet ofedd nedsjunker. Döden
stötade förut sin mildare Syster, Wanmakten:
— hon widbrorde den Trolofwades hjerta och
det warma anletet blef kallt, — blommorna
på hennes kinder tillsjöto sina kalkar, — Wins-
terns bleka snö, under hvilken ewighetens Wår

grönskar, betäckte hennes panna och händer. —
 — Då söndersprang Angelns svällande öga i
 en brännande tår; och då han tänkte, att hans
 hjerta i gestalten af en tår gjorde sig fritt, lif-
 som perlan ur den murkna snäckan, då uppslog
 den Trolofwade, som wäknade till den sista
 wansinnigheten, ännu en gång sina ögon, tryck-
 te honom till sitt hjerta, och dog, under det
 hon kyfste honom och sade: Nu är jag hos dig
 min Broder! — — Då trodde Angeln, att hans
 Broder gifwit honom kyskus och dödens te-
 ken; men ingen frälshimmel, utan ett forge-
 stöcken, omgaf honom, och han suckade, att det
 ei varit hans egen dödd, utan endast männis-
 skoqwalet öfwer en annans.

O I betröckta människor! utropade han,
 huru kunnen I trötte warelser öfwerleswa det,
 o! huru kunnen I blifwa gamle, när kretsen af

edra ungdomsgealter blifwer allt glesare och slutligen helt och hållet upplöses, när edra wänners grafwar leda, liksom trappssteg, utföre till eder egen, och när eder ålderdom är den stumma ödsliga afstonsunden på ett utöddt Slagts fält, o I arma människor! huru kan edert hjerta uthärda detta?

Den hådanfarne hieltesjälens kropp stälde den milda Angeln bland de hårda människorna, — bland deras orättwisor, — bland lastens och lidelsernas missfosterliga gestalter: — Han såg frönta wapendjur spanna sina flor i det alla fjedrar beröswade rostwet, såg des ryckningar och hörde des matta wingslag, — han skådade hela jordklotet i mängdubbla swartspräckliga ringar omslingradt af lastens Jätteorm, hwilken inborrar och gömmer sitt giftiga hufwud djupt i människobroöstet: — —

Åt! då måste hans milda hjerta, som en hel ewighet endast hwilat wid kärleksfulla warma Änglar, känna sig träffadt af hatets beta pil, och den heliga af kärlek fulla själen måste förfråttas öfwer en inre splittring. "Åt!" sade han, "människodden är plågsam." — Men det war ingen ödd; ty ingen Ängel syntes.

Nu blef han inom få dagar trött wid ett lif, som wi bäre ett halft Århundrade, och långsade tillbaka. Afstonsolen drog hans befryndade själ till sig. Smärtan af hans bröstfår förswagade hans krafter. Han gick, med aftonsrodnaden på sina bleka kinder, ut på kyrkogården, lifwets gröna bakgrund, hwarest kropparne till alla söna själar, hwilka han fordom aflådt, undergingo sin förvandling. Han stälde sig med wemodig längtan på den outhärligt älskade Trolosfwades nakna graf och blick

töde i den wifnande aftensoolen. På denna ås-
skade kulle betraktade han sin plågade kropp och
tänkte: Lifwen du skulle redan här upplösa dig,
multna bröst, om jag ei höll dig tillsammans.

— Då öfvertänkte han mildt det tunga män-
niskollifwet, och smärtan af hans bröstfår wi-
skade honom de lidanden, med hwilka männi-
skorna köpa dygden och döden, och för hwilka
han med glädje förskonade denna kroppens äde-
la, hädansfarna själ. — Djupt rörde honom
människodygden och han grät af oändlig kär-
lek till människorna, hwilka under deras egna
behofs rostlöstna anfall, under nedsjunkande
moln, bakom tjocka dimmor på den smala les-
nadsfligen, lifwål ei wända sin blick från plig-
tens polssierna, utan utbreda i sitt mörker de
ålfkande armarna, för att omfamna hwarje
qwaldt bröst, som möter dem, och omkring

hvilka intet skimrar, utom hoppet att, lift so-
len, nedgå i den gamla werlden, för att upp-
gå i den nya. — Då öppnade förhusningen
hans sår, och blodet, själens tårar, flöt ur hans
hierta ned på den älskade fullen: — den sig upp-
löfande kroppen sjönk ljust förblödande ned mot
den älskade. — Saliga tårar bröto den sjun-
kande solen i ett rosenfärgadt simmande haf, —
afslägsna echo-toner, liksom om jorden fierran
drog förbi i den klingande ethern, lekte genom
den fugtiga glansen. — Då drog ett dunkelt
moln, eller en liten natt, förbi Ängeln —
fullt af sömn. — Och nu öppnade och fring-
flöt honom en strålhimmel, och tusende Äng-
lar flammade: "Är du åter här, du gyll-
lande Dröm!" sade han. — Men den första
stundens Ängel trädde genom strålarne fram
till honom och gaf honom lysens tecken och

sade: "Det war döden, du ewiga Broder och
Himmelsvän!" — Och ynglingen och des Tros-
lofwade upprepade sagta hans ord.

Månförmörkelsen.

På Månans liljeängar bor människornas Moder med alla sina oräkneliga Döttrar i stilla ewig kärlek. Himmelens blå, som endast fjeran fladdrar öfver jorden, hvilat der nedsänkt på fälten, hvilka, i stället för snö, äro betäckta med blomdoft, — intet kyligt moln förer någon liten afton genom den klara ethern, — intet hat fräter de milda själarne, — lifsom regnbogarne i ett wattenfall slingra sig om hvarandra, så hopflåta kärleken och lugnet alla omfamningarna till en enda — och när i deras stilla natt jorden utsträckt och glänsande swäfvar under stjernorna, då blicka själarne, som på henne lidit och njutit, endast med en

Luf åtrå och erinran hån till den lemnade Sn,
hwarest ännu älskade ho och hwarest de af-
flådda kropparne hwila, och, när då den ins-
föswande tunga jorden bländande träder när-
mare de hopsjunkande ögonen, då draga jor-
dens förra Wårar i glänsande drömmar för-
bi, och, när ögat wafnar, står det fullt af
glädjetårarnes morgondagg.

Men då, när Ewighetens skuggwisare wisar
på ett nytt Århundrade, då far en blirt af den
hetaste smårta genom Moderns bröst; ty de
älskade Dottrarna, som ännu ej warit på jor-
den, draga från Månan ned i sina kroppar,
så snart jorden med sin fallå jordskugga wid-
zör och beddfwar dem, och människornas Mo-
der ser dem under tårar gå bort, emedan ei
alla, utan endast de obefläckade från jorden
återwända till henne i den rena Månan. E

beröfvar det ena Århundradet efter det andra den arma Modern hennes barn, och hon låfvar, när hon om dagen skådar vårt röfwannde flot, såsom ett bredt tjockt moln, swäfwara nära inwid solen.

Ewighetens wisare närmade sig det Nittonde Århundradet, — jorden full af natt drog mot solen, — Modern tryckte redan häftigt och med beklämdt hjerta till sitt bröst alla Döttrar, som ännu ej burit Kroppens skor och beswör dem under tårar: O sjünken ei I dyra, förblifwen rena och wänden åter! — Nu stod Gätteskuggan wid Århundradet, och den dunkla jorden betäckte hela solen, — en äffknall slog timman, — från den mörka himmelen nedhånge ett glöddande kometswärd, — Wintergatan låfswade och en röst derur ropade: **Tråd fram människornas Sressare!** Till

Till hvarje Århundra de sänder den Dändlige en ond Genius, som skall fresta besamma.

— Sierran från det lilla människodgat står i himmelen den Dändliges stjerniga, ewighetersna omgifwande plan lik en oupplöslig töckenfläck *).

Då Frestaren blef kallad, häfwade Modern samt alla hennes barn, och de waka själarna gråto alla, afwen de förklarade, som redan varit här nere. Nu reste sig med jordsfluggan en ofantlig Sätteorm från jorden ända upp mot Månans, och sade: ”Jag will förfröra eder!” — Det war det Nittonde Århundradets onde Genius. Månans liljeklockor böjde

*) En oupplöslig töckenfläck är en hel, & ett dändligt sierran tillbakafasad Stjernhimmel, hwarest wi med hwad Tubet som helst ej mer upp-täcka några solar.

sig wisna och föllo tillsammans, — komet:
svärdet svängde sig af och an, liksom ett bös-
delsvärd rör sig sjelft, till tecken att det skall
straffa, — Ormen böjde sig med lekande själs-
mördande ögon, med blodröd kam, med klib-
biga såriga läppar och med hvarfande tunga in
i det milda Eden, — stjerten vred sig, hung-
rig och skabelysten, i en graf på jorden, och
en jordbäfning drog de kretsande ringarna och
de stiftande giftiga safterna, lif ett duggande glit-
trande regn, i hwirflar uppåt. O! det war den
swarte Genius, som långt för detta förfört den
klagande Modern. Hon kunde ei betrakta ho-
nom; men Ormen började: "Känner du ei
Ormen? Ewa! — Jag will förföra dina Döt-
trar, dina hwita sjärlar will jag församla på
det sumpiga träsket. — Se Syster! härmed
lockar och förleder jag eder alla." — Och nu

återspeglade hans drakögon manliga gestalter, de brofiga ringarne blefwo wigfelringar och de gula själlen guldstycken. — ”Och för detta tager jag ifrån eder Månan och dygden. Med snaror af sidenband och med nåt af tyger fångar jag eder, — med min röda krona lockar jag eder, och I skolen känna lust att bära henne, — i edert bröst börjar jag tala och berömma eder, och sedan kryper jag in i en manlig strupe och far fort och bekräftar det, och i eder tunga skuzter jag min egen och gör henne skarp och giftig. Först när det går eder illa, eller kort före eder dödd, gör jag det onyttiga samwetsbetet rätt skarpt och warmt i edert hjerta. — — Tag ett ewigt affsed, Erwa! — hwad jag nu säger dem, det glömma de till all lycka innan de blifwa födda.” — —

De ofödda själarne gånde sig darrande i

hvarandra, och de själar, hvilka, rena som blomdoft, åter svafvat upp ifrån jorden, omfamnade hvarandra i bäsivande glädje, i ljusfröjd öfver besegrade faror. Den ämmost älskade Dottern, Maria, och alla människors Moder tryckte hvarandra till sitt hjerta och knåbjöde under omfamningen och lyfte de bedjande ögonen mot höiden och de från dem stödbande älskarne bönsölo: "O! Allgode, antag Dig de arma!" — Och, si! då Vidundret förde den tunna, långa, som en hummerklo klufna tungan fram öfver Månan, och ituskar tilljorna, och sade: "jag vill föröfra eder;" si! då framsköt solens första stråle, gnistrande, bakom jorden, och det gyllene ljuset kastade sitt sten på en hög stön Dnglings panna, hwilken öfynlig varit bland de bäsivande själarne. En Lilja besäckte hans hjerta, och en Lagerkrans, full med

rosenknoppar, grönstfäde på hans panna, och blif som himlen war hans drägt. Han blickade, under milda färar och, warm i kärlek, strålande, ned på de bedröfwade själarne — lifsom solen på en regnboge — och sade: ”Jag will beskydda eder.” — Det war Religionens Genius. Den wägige Jätteormen drog sig hastigt undan för honom, och förstenad stod den på jorden och wid Månan, lif ett fruttorn, fullt af en stilla swart ödd.

och solen kastade en ströre morgon i Ungdingens anlete, och stor hof han sitt öga upp mot stjernorna och sade till den Dändlige: ”Fader! jag går med mina Systrar ned i lifwet och beskrämar alla som hylla mig. Betäkt den etheriska flammen med ett hönt Tempel; hon skall ej wanställa och förhärja detsamma. Pryd den höna själen med de jordiska behagens löf; det

skall endast beskryda des frukter, ej bortskynna den. Gif den ett sönt öga, jag vill röra och besugta det, och lägg i bröstet ett wekt hjerta; det skall ej upplösas, förr än det slagit för Dig och för dygden. Och obebläckad och ofskadad will jag från jorden återföra blomman förwandlad i frukt; ty uppåt bergen och uppåt solen och under stjernorna will jag flyga och erinra dem om en werld ofwan jorden. I denna Månans hwisla ljus will jag förwandla mitt bröstets Lilja och i wårnattens aftonrodnad rosenknopparna i min frans, och erinra dem om deras Broder, — i Musikkens toner will jag kalla dem och tala med dem om Din Himmel, och upplåta honom för det harmoniska hjertat, — med deras Föräldrars armar will jag sluta dem intill mig, och i Skafkonstets stämman will jag förborga min egen, och med den älskades gestalt will jag försköna

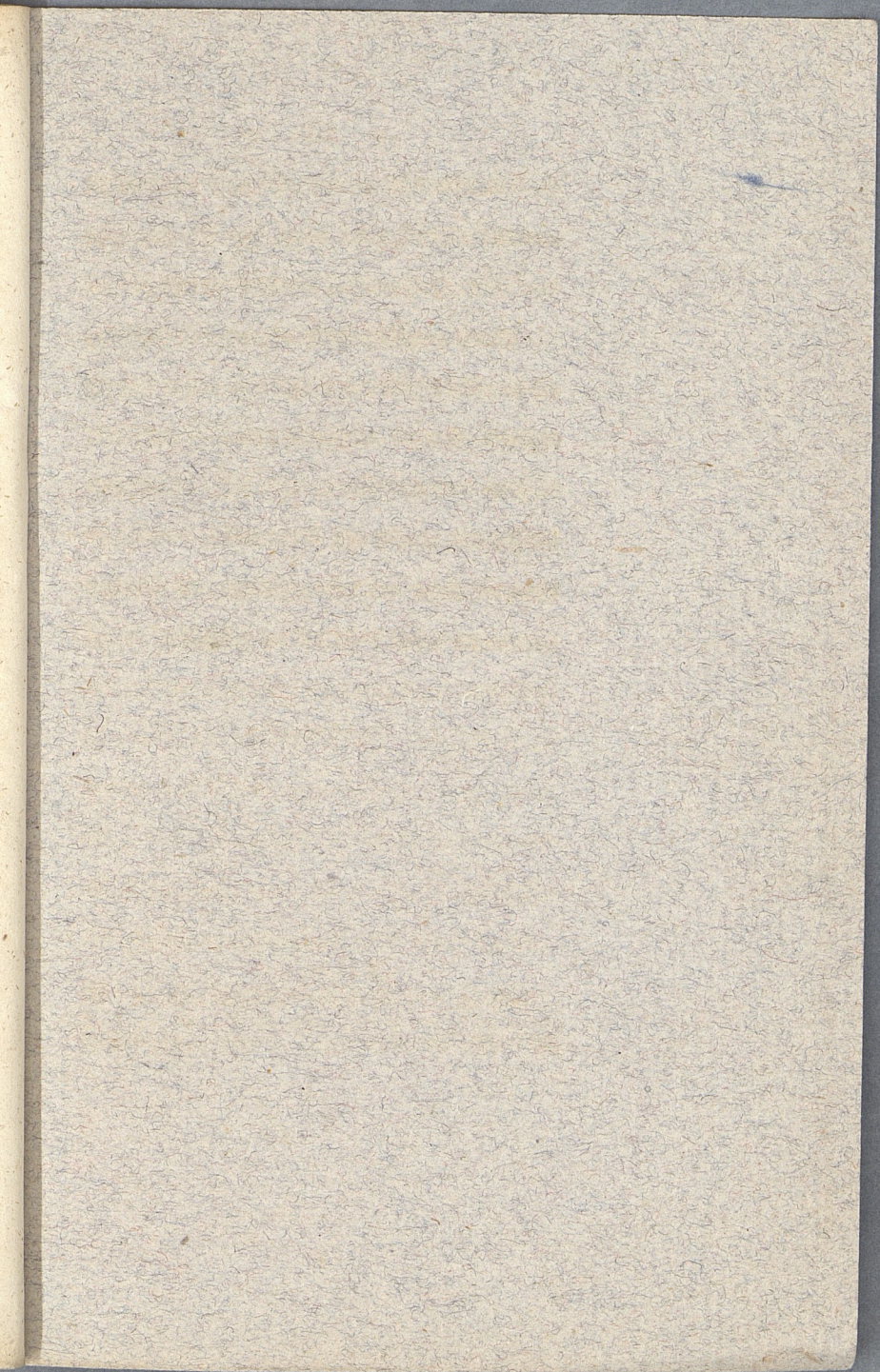
min; — ja, med lidandets omväder vill jag dragga öfver dem och kasta det glittrande regnet i deras ögon, och rigta deras blickar mot höjden och på deras Anförwandter, från hvilka de komma. O S älskade, som ej sötten eder Broder ifrån eder! om, efter en södn gerning, efter en hård seger, en ljuf trängtan utvidgar edert hjerta, om i den skjernklara natten och wid aftonrodnan edert öga smälter af en outsåglig salighet, och hela edert väsende höjer sig och tränger sig uppåt och, älskande och lugnt och oroligt och gråtande och försnågtande, utbreder sina armar: då är jag i edert hjerta och gifver eder tecknet, att jag omfamnar eder och att S ären mina Syster; — och sedan, efter en kort sömn och dröm, bryter jag skorpan af Diamanten och låter den, som en klar dagdroppe, falla i Månans Litfor. — — O

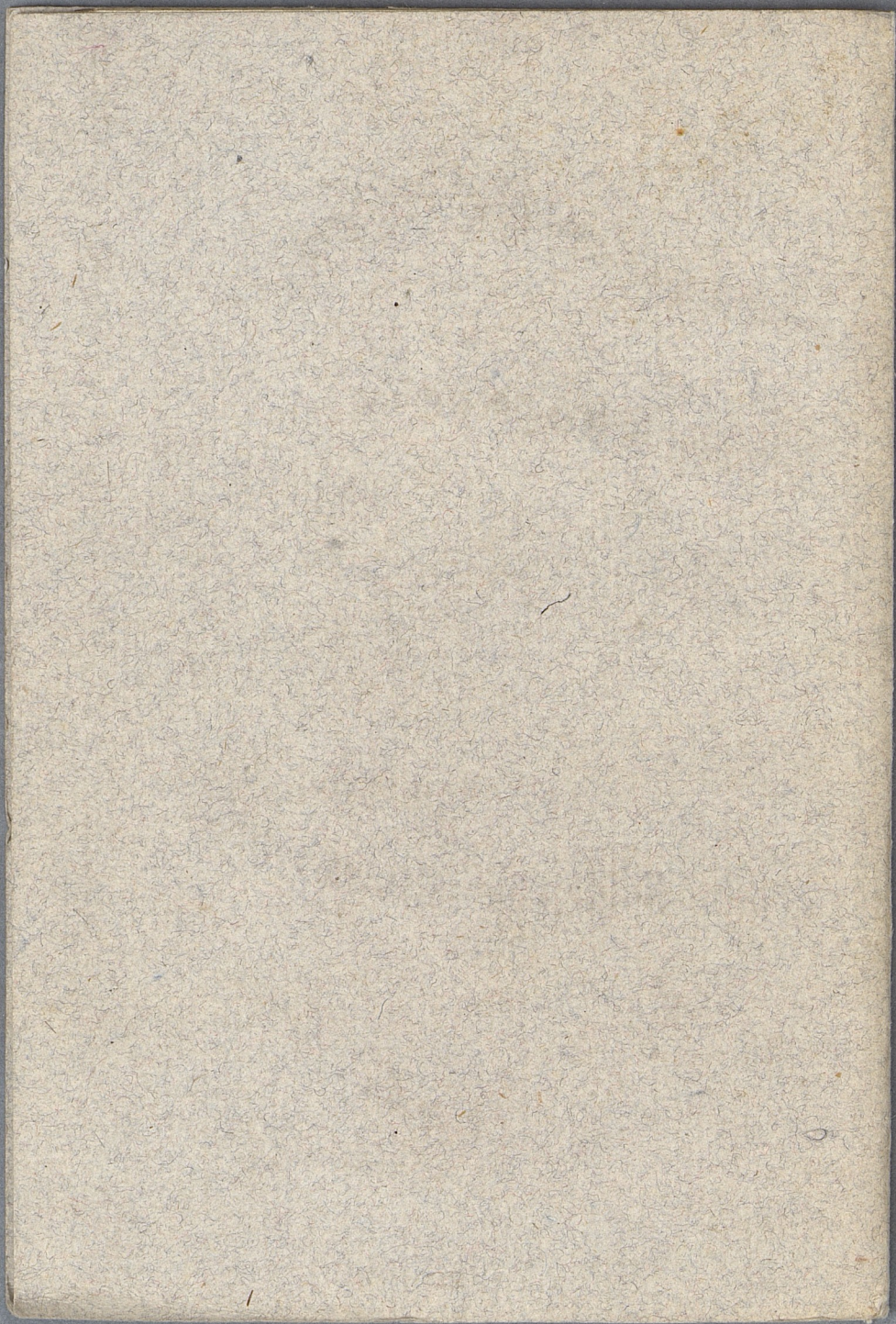
du människornas ömma Moder! blicka ej så
vemodsfullt på dina barn, och stili dig glas
dare ifrån dem, — du förlorar endast få! —

Solen uppflammade obetäckt för Månan,
och de ofödda själarne drogos ned till jorden och
dygdens Genius ledsagade dem, — och, när
de slögo ned mot jorden, utbredde sig ett mes
lobigt klang genom den blå rymden, liksom när
Svanor flyga om vinternätterna och i lusten
efterlemnna toner i stället för vågor.

Rättelser:

Sid. 30 r. 3 borttages Comma efter och; S.
45 r. 13 står: de nu, läs: nu de; S. 47 r. 7
står: skal, läs: skal.

www.books2ebooks.eu